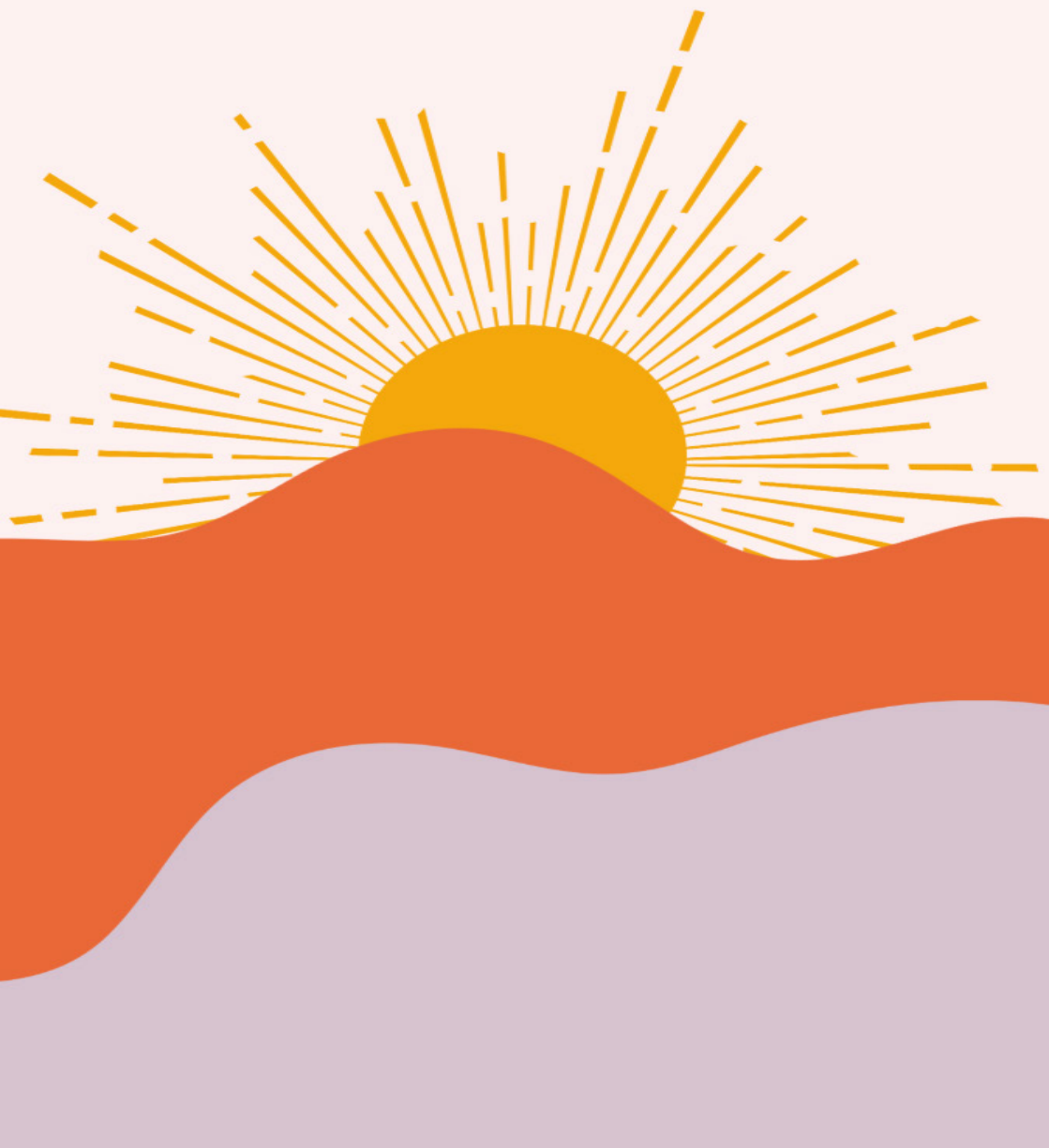

NẮNG HẠ NGỌC DUNG

NẮNG HẠ

NGỌC DUNG

@TIEULUN 2024

4 • Ngọc Dung

Chương 1

Cuối tuần này lớp mình sẽ có thêm bạn mới, mấy đứa chuẩn bị tinh thần đi nghe ! Tối đó cô cũng sẽ sắp chỗ lớp mình lại. Tuần đầu tiên sau kì nghỉ Tết kéo dài hơn mười ngày, lớp C1 nhốn nháo cả lên vì tin cuối tuần này lớp sẽ có thêm bạn mới.

Khánh Vân, cũng tò mò không kém. - Bạn mới hả ? Có phải chuyện tách lớp hồi trước Tết cô nói không ? - Ừ, qua tao cũng mới nghe lớp C8 khóc lóc chia tay các thứ gì đó. Từ trước Tết, trường cô đã có thông báo sẽ tách nhỏ lớp C8 ra chuyển các bạn đến các lớp khác.

Lần đó cô còn nghĩ chuyện này chỉ để cảnh cáo lớp C8, nhưng thật không ngờ mọi chuyện lại là thật. - Mà lần này lớp đó chuyển qua, thật sự không biết lớp mình có còn giữ nổi vị trí đầu không nữa, tao không muốn tháng nào cũng đi lao động đâu. Khả Hân, vừa viết nốt công thức Toán lên giấy nháp vừa cảm râm về chuyện này.

11C8 vốn là lớp có tiếng là nổi loạn nhất trường, tháng nào cũng xếp cuối trong bảng thi đua, thậm chí lớp đó còn chưa bao giờ có bạn nào được giấy khen cuối kì. Còn lớp cô thì luôn là lớp đầu khối, chưa từng biết cảm giác lao động là gì từ khi bước vào cấp ba cho đến nay. - Chắc không đến nổi nào, vả lại mấy bạn đó chuyển qua lớp mình rồi cũng không dám quậy phá gì nữa đâu...Cô nhẹ giọng an ủi cô bạn cùng bàn. - Để coi sao đã, mà mày soạn xong Văn chưa ? Cho tao mượn với...Giáo viên chủ nhiệm rồi đi rồi, nhưng lớp cô vẫn không ngừng bàn tán về sự kiện lớp C8 bị tách ra lần này, thậm chí còn có mấy bạn còn rủ nhau ‘cách’ mặt mấy bạn từ C8 chuyển sang.

Cô cũng không bận tâm gì mấy đến chuyện này, dù sao chuyện quan trọng nhất bây giờ vẫn là chuyện thi Đại học, không nên quá lãng phí thời gian cho mấy vấn đề khác.

Bây giờ đã bước sang tháng hai rồi, cùng lắm chỉ học cùng nhau ba tháng nữa thôi, sau đó rồi sẽ lại phân ban chắc sẽ không xảy ra chuyện gì. Buổi chiều, chuông tan học vừa reo thì cô đã thấy con bạn thân đứng bên ngoài cửa lớp vẫy vẫy tay.

Hải Ân với cô đều là bạn học cấp hai, chơi chung với nhau đến nay cũng gần năm năm rồi.

Từ khi lên cấp ba Hải Ân và cô bị tách ra, cô học lớp C1 còn cô bạn thì lại đến C8, mặc dù khác lớp nhưng hai người bọn cô vẫn rất thân với nhau. - Sao nay mày tan sớm vậy ? Rõng sang nhà tôm à ? Bình thường có bao giờ thấy Hải Ân qua tìm cô mặc dù người yêu nhỏ cũng học chung với cô nhưng chưa hề thấy cô sang đây, nhỏ cứ luôn miệng bảo là : Không khí học tập lớp mày ghê quá, mỗi lần sang chỉ cần đứng ở cửa thôi là tao cũng thấy ngạt thở rồi.

Thêm nữa là từ cái dạo thi bóng chuyền nam hồi 20/11 năm lớp 10 thì hai lớp cũng không ưa gì nhau, đợt đó lớp cô thua lớp 11C8 song lại bị nói đi nói lại mãi nên đâm ra cả hai lớp đều không vừa mắt đối phương. - Mày thấy danh sách tách lớp chưa ? - Tao chưa coi nữa, mày bị phân đến lớp nào ? Hải Ân, ôm lấy cô một cái rồi cười đầy ẩn ý. - Mày đoán xem ? - Lớp tao à ? Chỉ có thể chuyển sang chung lớp với cô thì nhỏ bạn này mới cao hứng như vậy mà thôi. - Chính xác rồi, vui không ? Sao mà không vui cho được cơ chứ.

Mặc dù nhân duyên của cô ở C1 không đến nỗi tệ nhưng dù sao thì học chung với bạn thân mình vẫn là tốt nhất mà. - Hải Ân, em qua tìm Mây hả ? Có đi trà sữa gì không, cho anh đi ké với coi. Duy Khang, nhìn thấy Hải Ân là mắt sáng cả lên.

Duy Khang là anh họ của cô, cũng là người yêu của cô bạn trước mắt.

Hồi cấp hai vì chuyện này mà xôn xao cả một thời gian dài, sau đó mọi người còn nghĩ sau này lên cấp ba hai người sẽ tách ra nhưng đến tận bây giờ hai người đó vẫn ở bên nhau, mặc dù phương thức ở bên nhau toàn cãi nhau nhưng chỉ có người trong cuộc mới hiểu được chuyện của họ.

6 • Ngọc Dung

Bình thường cô cũng không xen vào chuyện này, nhưng cũng chỉ có cô và Hy biết rõ ông anh họ này của cô yêu chiều con bạn thân trước mặt này như nào. - Anh đi theo làm gì ? Nay anh không đi học bồi dưỡng Hóa à ? Hải Ân khó chịu nhìn người yêu trước mặt, từ sau khi lên cấp ba thì cả hai người đều bận hơn rất nhiều, nhất là khi vào lớp 11 đến giờ, anh còn phải tham gia vào đội tuyển học sinh giỏi Hóa nên thời gian hai người dành cho nhau ít hẳn.

Học chung trường nhưng đôi khi cả tuần mới gặp được một, hai lần. - Nay anh không phải học, anh sẽ đi với hai đứa cả buổi luôn nha ! Duy Khang bước đến xoa đầu cô người yêu nhỏ trước mặt.

Rồi nhìn sang cô, thấp giọng. - Em xuống với Hy đi, nó đang đợi em dưới nhà xe. - Biết rồi, biết rồi, em đi đây hai người cũng phải nhanh lên đó. Cô cũng không muốn làm bóng đèn 1000W đâu.

Khánh Vân, Duy Khang và cả Hy đều là bộ ba chơi rất thân với nhau từ khi học cấp một đến tận bây giờ.

Vân và Hy chính xác là kiểu thanh mai trúc mã trong mấy bộ truyện hay viết : ba mẹ là bạn thân, là hàng xóm, cùng học một nhà trẻ, năm năm tiểu học đều ngồi cùng một bàn, lên cấp hai cũng cùng trường, lên cấp ba thì cũng không ngoại lệ gì mấy gần như ở nơi nào có Khánh Vân là sẽ thấy cả Hy ở ngay bên cạnh và ngược lại.

Hai người bọn cô chính là từ sự ngây ngô mà bên nhau đến khi nữa trưởng thành như bây giờ.

Ban đầu khi Duy Khang chưa chuyển nhà về ở cùng khu với nhà cô thì chỉ có cô cùng Hy trưởng thành, nhưng đến năm lớp hai bác gái ly hôn thì cả nhà của anh đã chuyển đến sống ở nhà nội, từ đó bộ ba Vân-Khang-Hy cũng được thiết lập. - Mà, mà nhớ bạn Quốc Khánh hồi lớp 8 học chung với mình không ? Hải Ân, nhìn cô bạn thân trước mặt mà dè dặt nhắc về cái quá khứ tâm tối năm đó. - Khánh nào ? Nhận được câu trả lời từ cô, cả ba người đều thở phào nhẹ nhõng, xem ra cô đã thật sự không còn ấn tượng gì về sự việc năm đó nữa rồi. - Thì bạn Khánh lớp tao á, mà mà không biết

cũng tốt, sau này học chung lớp mày cũng đừng có đến gần thằng đó quá nha. Cô cũng không nói gì gật nhẹ đầu rồi lại quay sang đọc tiếp chương truyện đang dang dở, bỏ lại ba con người đang nhốn nháo bên kia. Lớp 8, năm đó lớp cô có bạn học mới chuyển từ tỉnh khác đến, ban đầu cô cũng không quan tâm cho lắm, cô vẫn an tĩnh như thường ngày đi học, đi căn-tin với Hải Ân rồi về nhà.

Cho đến khi cô bị bạn học mới đó chặn lại ở trước nhà vệ sinh. - Cậu là Khánh Vân ? Cô bất giác gật đầu, tròn xoe mắt nhìn cậu bạn trước mặt cố nhớ xem đây có phải là người quen của mình hay không.

Cô là kiểu con gái khá an tĩnh, bình thường chỉ đến trường rồi về nhà thêm cái bệnh mù mắt không thể phân biệt ai với ai, bạn bè xung quanh cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay nên đây cũng là lý do mà người trước mắt chuyển đến hơn nửa tháng rồi nhưng cô lại không biết rằng người ở phía đối diện là ai.

Nhưng chính cô cũng không ngờ rằng chính vì ánh nhìn đó mà người ở đối diện thương nhớ cô rất nhiều năm. Cũng từ sau cái lần gặp nhau ở nhà vệ sinh lần đó, thì cuộc sống xung quanh cô cứ gần như đảo lộn hết lên.

Cậu bạn ngày đó không ít hơn một lần mỗi ngày xuất hiện trước mặt cô, hỏi cô xem có nhớ cậu hay là không ? Hết hỏi lại đến giấu sách vở, rồi bày ra đủ trò để trêu chọc cô, chuyện này cứ thế kéo dài hơn hai tháng cho đến khi Hy phát hiện ra sự khác lạ của cô rồi cũng với Duy Khang hỏi rõ mới phát hiện ra mọi chuyện thì lúc đó mọi thứ mới chính thức dừng lại.

Năm đó, Hy và cả Duy Khang đều học ở lớp khác, chỉ có thể cùng cô đi học và tan học chuyện trong lớp gần như không biết, chỉ có thể chờ cô tự nói hoặc là Hải Ân, nhưng đoạn thời gian đó lại trùng hợp là Hải Ân phải đi tập văn nghệ nên chuyện trong lớp gần như không biết.

Sau lần đó cô gần như bày xích tất cả sự thân thiết của bọn con trai xung quanh, đến khi lên cấp ba cô cũng không thể nào thân thiết với đứa con trai nào khác được nữa.

8 • Ngọc Dung

Chương 2

Cuối tuần, sau tiết Hóa lớp cô phải dọn dẹp lại đồ dùng để chuẩn bị cho bữa tiệc nho nhỏ mà giáo viên chủ nhiệm đã dặn trước đó để chào mừng những bạn học mới trên tinh thần làm quen và tăng tình đoàn kết cho mọi người.

Cô nhìn Khả Hân vừa ôm một sấp tài liệu vừa lấm bầm khó chịu, lần nhập lớp này cô và Khả Hân tách nhau ra không còn ngồi cùng bàn nữa.

Trước đó giáo viên chủ nhiệm biết được cô và Hải Ân là bạn thân với nhau nên không chần chừ gì mà xếp hai người ngồi cùng nhau, còn Khả Hân thì phải chuyển xuống dưới ngồi cùng Hy.

Chuyện này đã khiến cô bạn buồn hắt mấy ngày, dù gì cả hai người cùng đã luôn ngồi cạnh nhau từ khi vừa vào cấp ba cho đến giờ mà. - Thôi mày đừng buồn, mày ngồi ngay sau lưng tao mà, chỉ cần mày ngược lên là thấy tao rồi. - Nhưng vẫn không bằng ngồi cùng với mày...- Hừ, chính cung đã trở về mà nhà người còn ở đây mà nheo hử ? Hải Ân nhào đến ôm chầm lấy cô, ghét bỏ nhìn Khả Hân.

Mặc dù biết là mình chỉ ngồi ngay sau lưng cô, cũng không cách xa gì mấy nhưng thật sự ngồi với Khánh Vân rất tốt a, cô vừa an tĩnh lại vừa học rất tốt thật sự không rời xa người bạn cùng bàn này mà. - Tao nào dám. Nói xong cả hai lại phát lên cười.

Từ lớp 10 cô đã ngồi cùng Khả Hân nên Hải Ân cũng biết đến Khả Hân, mỗi khi rảnh rỗi cả ba cũng thường cùng nhau ra ngoài nên mối quan hệ cũng không đến nỗi nào. Quang - lớp trưởng nhìn thấy mấy bạn lớp C8 lần nữa rồi lại nhìn danh sách lớp mà cô vừa đưa cho bạn.

Hình như thiếu mất một người thì phải, cô phải đi họp giáo viên chủ nhiệm rồi nên phân xếp chỗ nào cô đã giao lại cho lớp trưởng xử lý. - Hình như thiếu mất một người thì phải ? Huỳnh Quốc Khánh đã đến chưa ? Lớp trưởng nhìn xuống lớp, nhưng chỉ nhận được cái lắc đầu từ các bạn. - Khánh Ca sẽ đến sau. Lúc này đột nhiên có giọng nói từ cuối lớp báo với

lớp trưởng. - Được vậy khi nào Quốc Khánh đến thì bạn với mình để mình xếp chỗ ngồi. Sau đó cũng không còn ai hứng thú về vấn đề này nữa, ai lại làm việc này chờ cô đến để bắt đầu bữa tiệc.

Đa số những bạn ở lớp C1 lại chăm chú vào tập đề thi Hóa mà thầy vừa phát ở tiết trước, đầu tuần sau lớp cô phải là bài test Hóa nếu kết quả không tốt nhất định sẽ phải báo về cho phụ huynh.

So với việc hứng thú về bạn mới thì việc bị mời phụ huynh lại đáng sợ hơn rất nhiều. - Hải Ân, cái bạn mà lớp trưởng vừa nhắc tên có phải là Quốc Khánh đại ca lớp bà hay không ? Trúc Mai và Hải Ân đều là người trong đội văn nghệ nên cũng tính là có quen biết, vừa vặn thay cô bạn lại ngồi ngay trước mặt hai người bạn cô. - Ủa, chứ bà nghĩ còn ai nữa. - Thật sự là cậu ấy à ? Trúc Mai sững như điên, ý cười đầy trên mặt.

Nhân sinh này đối với Trúc Mai còn được học chung một lớp với Quốc Khánh là quá đủ rồi.

Hải Ân khó khăn gật đầu. Cô khó hiểu nhìn hai người bên cạnh. - Có gì hả ? - Mà không biết hả ? Quốc Khánh là hot boy trường mình đó, đẹp trai nè hát hay nè nói chung là rất giỏi ý... Nếu mà thành tích và tính cách tốt thêm một xiu chắc tụi con gái trường mình nó xếp hàng từ sân bóng ra đến cổng trường để tỏ tình với cậu ta rồi. Nhìn thấy vẻ mặt hoang mang của cô Trúc Mai cũng không nói thêm gì, bình thường cô bạn này vô cùng an tĩnh lại không thích tám chuyện nên không biết chuyện bát quái bên ngoài cũng không có gì bất ngờ. Hải Ân không thèm để ý đến Trúc Mai nữa chỉ nói hai ba câu lấy lệ rồi lại quay lại dặn dò cô.

Tuy chính cô đã nói không nhớ Quốc Khánh là ai nhưng tốt nhất vẫn không nên để cô tiếp xúc nhiều với anh ta. - Mà đừng có quan tâm, nhớ lời tao dặn là được. Cô gật đầu rồi cũng quay lại đề Hóa đang làm khi này.

Nếu Hải Ân không nói cô cũng không có ý định để ý bạn đó.

10 • Ngọc Dung

Đang làm bài thi lưng cô lại bị bút bi đâm vào. - Lát về tao với mày đi mua kem nha ? Hy nhìn cô bạn bàn trước. - Ok, tao muốn ăn kem matcha. - Được.

Mua hết cho mày. Từ khi nào mà cậu nhận ra cậu đã thích cô bạn này cơ chứ ? Hình như bắt đầu từ lớp 8 thì phải, từ cái lần cậu nhìn thấy cô khóc kể lại cho cậu và Duy Khang nghe về chuyện có bạn cùng lớp giấu tập Văn của cô khiến cô bị giáo viên bắt chép phạt, hoặc có thể là đã từ rất lâu trước đây cậu đã thích cô bạn này của mình mất rồi.

Chương 3

Cuối cùng ngày sinh hoạt đó cô vẫn chưa gặp được mặt bạn Quốc Khánh trong lời đồn đó.

Lần đầu cô được gặp mặt bạn lại là vào ngay thứ hai tuần sau.

Tuần đó đến lượt cô và Khả Hân cùng làm vệ sinh sân bóng rổ sau trường, lúc cô đến Hân vẫn chưa đến mà chỉ nhận được tin nhắn báo rằng cô bạn ngủ quên mất rồi nên cô cứ làm trước phần còn lại khi nào cô bạn đến sẽ làm sau.

Cô cũng không tức giận một mình ôm theo chổi đến sân bóng bắt đầu nhặt rác và quét lá.

Vừa quét được một nửa thì trước mặt lại xuất hiện một đôi giày thể thao đen, cô cứ nghĩ là Hy đến làm phụ dù sao mấy lần trước mỗi khi cô cùng Khả Hân làm vệ sinh Hy đều đến làm phụ bọn họ. - Mà ăn sáng chưa mà đến đây làm phụ tao vậy ? Giày đen trước mặt lại không hề dịch chuyển, khoan đã giày này không phải là kiểu giày mà Hy hay mang.

Đến bây giờ cô mới bất ngờ ngược lên.

Trước mặt cô bây giờ đây là khuôn mặt xa lạ vô cùng.

Khoảnh khắc hai ánh mắt giao nhau hình như tim cô lại đập nhanh hơn thì phải... - Tôi ăn sáng hay chưa em cũng quan tâm à ? Người đối diện tiến thêm một bước đến bên cạnh nhìn cô lạnh nhạt hỏi. - Tôi ... Tôi cứ tưởng cậu là bạn tôi. - Vậy mỗi khi em làm vệ sinh hay có bạn đến phụ giúp à ? Rõ là mấy lần trước mỗi khi anh thấy cô đến đây trực vệ sinh luôn có người đó đến phụ cô nhưng anh vẫn cố tình hỏi.

Cô gật đầu đây vốn là sự thật, trước đây Hy luôn đến giúp đỡ. - Là nam hay nữ ? - Sao phải nói cho cậu nghe, chúng ta đâu có quen biết gì ? Đây là cô chỉ nói sự thật, rõ ràng hai người không quen biết có sao ở nơi này người đối diện cứ hỏi cô như hỏi cung vậy cơ chứ ? Người đối diện cười

12 • Ngọc Dung

trào phúng, rồi cầm lấy chổi từ tay cô. - Tôi giúp cậu làm, cậu sang bên đó mà ngồi đi. Anh chỉ về phía ghế đá bên cạnh sân bóng rổ. - Không cần, tôi tự mình làm được. Cô đưa tay cầm lại chổi nhưng đối phương lại không chịu thả tay cứ ung dung cầm lấy chổi không cho cô chạm vào. - Nhanh ! Thật sự là người đối diện đã quát cô, cô thật sự rất sợ.

Lấy lý do gì mà đến đây hỏi cô như hỏi cung rồi cướp chổi của cô chứ lại còn quát cô.

Suy nghĩ một hồi cô chỉ có thể đưa ra một kết luận : Người này là đến theo đuổi Khả Hân, không gặp được người nên mới trút giận lên đầu cô. Đến khi Khả Hân và Hy chạy đến sân bóng rổ lại thấy một màn : cô ngồi yên tĩnh bên cạnh sân bóng người con trai thì đang nhể nhại mò hôi quét sân.

Khả Hân nhìn kỹ một lần nữa rồi hóa đá tại chỗ : Người giúp Vân quét lại là Quốc Khánh ? Chưa kịp phản ứng thì đã thấy Hy chạy đến bên cạnh cô, ân cần hỏi. - Mày có sao không ? Cô ngơ ngác lắc đầu, gì mà có sao không ? - Vậy mày và Khả Hân về lớp trước đi, tao làm giúp mày phần còn lại cho. Đầu cô lại ong ong cả lên, sao hôm nay ai cũng muốn giúp cô quét sân vậy ? Khả Hân lại đến góp vui. - Sao mày không quét sân ? Đã thấy rồi nhưng vẫn hỏi. Cô cũng không trả lời chỉ đưa tay về phía người con trai đang cầm chổi đứng phía bên kia, ơ ban nãy vẫn đang quét mà sao bây giờ lại đứng đó bày ra bộ dáng khó chịu rồi. - Hân bà đưa Mây về lớp đi, còn lại tôi làm cho. Không để cho cô và Hân phản ứng cậu đã đẩy hai người ra khỏi sân bóng.

Thấy bóng dáng nó đã đi khuất sau dãy hành lang cậu lại quay lại trừng mắt người cầm chổi đứng bên kia. - Mày con mẹ nó sao còn dám đến tìm cô ấy ? Quốc Khánh lười biếng trả lời. - Tại sao lại không ? Mày là người yêu của cô ấy à ? - Bọn tao là thanh mai trúc mã ở bên nhau hay không chỉ là vấn đề thời gian. - Nhưng tao lại không muốn, vĩnh viễn Trịnh Nguyễn Khánh Vân chỉ có thể ở bên tao mày hiểu không ? Hy không khỏi rùng mình khi nhớ đến chuyện năm đó, khi đó cô đã khóc không biết bao nhiêu nước mắt. - Tao nghĩ mày vẫn chưa quên chuyện năm đó, mày làm tổn thương cô ấy như vậy mà còn muốn tìm cô ấy thêm lần nữa sao ? Quốc Khánh cũng không rảnh mà so đo với cậu, chuyện năm đó anh sai là thật

không thể cách nào thay đổi được nhưng quá khứ đã qua nhắc lại làm gì ? Anh của năm đó là bông bột anh chỉ muốn cô gái nhỏ đó nhớ tên anh nhớ anh là ai là sai hay sao ? - Thì đã sao ? Chuyện quá khứ không đại diện cho hiện tại và sau này.

Bây giờ, tao sẽ nói cho mày biết, từ hôm nay tao sẽ theo đuổi cô ấy.

Nếu mày cũng muốn theo đuổi cô ấy thì chúng ta cạnh tranh công bằng còn không thì mày đừng trách tao. Không để đối phương kịp phản ứng Quốc Khánh đã vút chổi lại tay dứt túi quần ung dung rời đi, chỉ để lại gương mặt tức tối của Hy. Bên này sau khi cũng cô rời đi Khả Hân không khỏi thắc mắc tại sao cô có thể quen biết Quốc Khánh được chứ ? Nhìn cái ánh mắt anh nhìn cô thật sự không đơn giản chút nào mà. - Sao mày quen Quốc Khánh vậy ? Cô ngơ ngác hỏi lại. - Ai là Quốc Khánh ? Ủa vậy không phải quen biết hả ? - Là bạn nam khi nãy giúp mày quét sân đó. - Bạn đó là Quốc Khánh hả ? Khả Hân ngơ ngác nhìn cô, gật đầu khẳng định điều đó là chính xác. - Tao tưởng là người theo đuổi mày, muốn đến giúp mày quét sân chứ. Khả Hân nhỏ làm sao mà có phúc phận được Quốc Khánh giúp quét sân cơ chứ.

Nếu thật sự có chuyện này cô cũng tình nguyện thi 4 điểm Hóa nữa là. - Tao làm sao mà quen được cậu ấy. Cô cũng không nói gì nữa, chỉ quay lại nhìn theo hướng sân bóng khuất sau dãy hành lang rồi thở dài. “Dù muốn dù không cuối cùng cũng gặp lại rồi.” Sau tiết chào cờ lớp cô lại nháo cả lên vì sự xuất hiện của người mang danh là hot boy trường.

Anh cũng không quan tâm đến ánh mắt và lời bàn tán của mọi người xung quanh, cái anh quan tâm bây giờ chỉ là làm sao để thân thiết với cô gái nhỏ ngồi bên kia mà thôi. - Khánh, cậu, cậu có thể cho tớ mượn tập soạn Văn được không ? Hôm qua tớ phải đi học đội tuyển nên không kịp soạn bài. Cô bạn bàn trên đánh liều quay xuống mượn tập của anh.

Dù sao cũng là học sinh giỏi lại là hoa khôi học đường nhất định anh sẽ không từ chối. - Cô chắc là muốn mượn tập của tôi ? Anh nhìn cô bạn bàn trên không khỏi trào phúng, đám anh em bên cạnh anh cũng không dè dặt gì mà bật cười đầy ý giễu cợt.

14 • Ngọc Dung

Bây giờ mấy em gái hay làm quen bằng cách này lắm à ? Ai không biết anh là “học tra” chính hiệu, một năm đi học trong cặp chỉ có vồn vện hai ba cuốn tập vậy mà bây giờ còn dám quay xuống mượn vở soạn Văn của anh, thật sự là quá ngu ngốc rồi. Nghe anh hỏi cô bạn bàn trên không khỏi tức giận quay lên, để lại một tràn cười phía sau.

Một góc lớp sôi động như một ánh nhìn cô cũng không thềm cho anh.

Cô gái nhỏ này thật sự là quá khó đỡ mà. - Cán sự môn Văn lớp mình là ai vậy ? Anh tùy ý hỏi anh bạn lớp C1 bàn bên cạnh.

Anh làm sao mà không biết cô chính là cán sự môn Văn được cơ chứ. - Là Khánh Vân, bàn hai tổ một. Cậu bạn chỉ trả lời lấy lệ rồi tập trung vào dãy công thức Toán dày không chỗ trống trên giấy nháp, chỉ còn thiếu một bước nữa thôi là giải được rồi mà. Đám anh em của anh lại tròn mắt nhìn anh mở cặp lấy ra một quyển tập rồi lại quay sang cậu bạn cùng bàn mượn bút rồi ung dung tiến về bàn hai tổ một bên kia.

Anh nhìn đồng hồ, bây giờ còn hẵn mười lăm phút mới vào lớp, khẳng định là sẽ kịp để anh mượn tập rồi. Bên này cô vẫn đang ngồi lướt điện thoại đọc nốt chương truyện mà hồi tối còn đọc dở.

Đám Trúc Mai, Khả Hân và cả Hải Ân thì đang bàn về loại son môi nào đó vừa mới ra mắt hồi tuần trước.

Rõ ràng mấy giây trước cả đám còn không ngừng nói về loại son đó nhưng bây giờ lại im lặng đến đáng sợ, cô cũng không khỏi thắc mắc dòm mắt khỏi điện thoại nhìn sang.

Không biết từ khi nào bên cạnh cô lại xuất hiện thêm một người nữa rồi, là cậu bạn lúc sáng giúp cô quét sân. - Cậu là Khánh Vân ? Cậu này không khác gì so với năm đó là bao nhiêu.

Đây là cách anh dùng để làm quen con gái à ? Cô gật đầu. - Cậu cho tôi mượn tập soạn Văn với. Đám anh em của anh bên này ngơ ngác nhìn nhau : Đại ca chăm chỉ học tập từ khi nào vậy ? Hy cũng cứng đờ theo từng câu

nói của anh, nhóm Khả Ân cũng bất ngờ. Đây là đang tìm cô để mượn tập Văn hay sao ? - Đây. Cô đưa tay xuống bàn lấy nhanh quyển tập Văn đưa cho anh.

Nhưng tập còn chưa đến tay anh đã nghe tiếng của Hy vang lên từ sau lưng. - Lấy tập của tao đi. Trong một khoảnh khắc quyển tập được bao bì màu hồng ngay ngắn bị anh cầm đi, để cho tay của Hy dừng lại giữ không trung vô tận. - Cảm ơn, nhưng tao chỉ muốn mượn tập của cán sự môn Văn hơn. Anh đây là cố tình sang mượn tập của cô, lấy đâu ra cái việc mượn tập của người khác thế ? - Không sao đâu, bạn mới mà mình giúp đỡ một chút là được. Cô cầm lấy quyển tập đang ở giữa không trung của Hy rồi lại dời mắt vào điện thoại đọc truyện tiếp.

Trong lớp lại bắt đầu bàn tán về chuyện này không ngừng, mãi đến khi giáo viên đến mọi thứ mới trở lại bình thường. Hải Ân lại lén lút nhắn tin cho Duy Khang.

Từ tuần trước Duy Khang đã phải đi học bồi dưỡng nên không có trở về lớp, mấy ngày nay đều là do Hải Ân báo lại. Hải Ân : Khi này Quốc Khánh sang mượn tập của Mây. Hải Ân : Mây đưa tập rồi. Duy Khang : Hy đâu sao không ngăn lại ? Hải Ân : Đã ngăn nhưng không kịp. Duy Khang : Rồi, em học đi, khi nào tan học anh đón em. Bàn trên đã vào trạng thái học tập chăm chỉ, nhưng Hy lại không thể nào tập trung nổi.

Từ khi biết nhận thức đến tận bây giờ người ở bên cạnh cô luôn là cậu, từ lúc đi nhà trẻ cho đến bây giờ đã bước sang lớp 11 cả hai chưa từng rời xa nhau, cậu thật sự không dám tưởng tượng một ngày nào đó nhìn cô bước đi bên cạnh người khác cậu sẽ trở nên như thế nào nữa. Ở cuối lớp lại có người ngồi ngơ ngẩn nhìn quyển tập được bao bì cẩn thận trên bàn, thật sự ánh mắt đó dịu dàng biết bao nhiêu. - Đại ca hôm nay sao yên tĩnh thế ? - Đại ca bận học Văn rồi. Đám anh em nhìn anh một cái rồi lại phá lên cười.

Xem ra lần này đại ca sắp đem chị dâu về cho bọn họ, cây vạn tuế ngàn năm cuối cùng cũng có mùa xuân rồi.

Chương 4

Ra chơi, Hải Ân và cô la lêch xuống căn teen ở bên dưới tầng.

Khả Hân chỉ kịp nhờ cô mua hộ cái bánh mì ngọt rồi lại đắm chìm vào tập đề thi Hóa, tiết sau là kiểm tra rồi nhưng vẫn còn vài câu chưa giải ra. - Hy, coi giùm tao mấy câu này với, tao vẫn chưa giải ra. - Câu nào ? Hy nhìn thấy cô và Hải Ân rồi đi rồi lại cùng Khả Hân giải đề. Lúc cô quay lại, không chỉ có mỗi cô mà bên cạnh còn có thêm một người – là Quốc Khánh, trên tay anh lại cầm theo rất nhiều đồ ăn vặt là những món mà bình thường cô vẫn hay ăn.

Anh ung dung nhìn nó về chỗ ngồi rồi đem hết đồ ăn vặt đặt lên bàn của cô, một màn này thu hút rất nhiều ánh mắt từ mọi người.

Lớp trưởng cũng không khỏi thắc mắc hỏi cậu bạn cùng bàn. - Bình thường Mây nó thân với con trai thế à ? - Không, bình thường nói chuyện với Mây còn phải cách xa hai mét cơ mà... Mọi người đều học chung từ lớp 10, nên ai trong lớp cũng biết cô rất bài xích với con trai, tuy không đến nỗi là không chơi cùng nhưng khi nói chuyện thì phải cách xa cô một chút nếu không cô sẽ rất khó chịu. - Vậy một màn vừa rồi là gì ? Mọi người trong lớp còn nghĩ rằng hôm nay người đi học không phải là Khánh Vân mà là em gái song sinh của cô.

Hết cho mượn tập Văn lại đến nhận đồ ăn vặt ? - Cảm ơn em đã cho tôi mượn tập Văn, đồ ăn này là coi như tôi cảm ơn em.

Em không được trả lại. Không kịp cho cô phản ứng lại anh đã cùng đám anh em của mình rời khỏi phòng học. - Hay là... mình chia đồ ăn này cho mọi người ? Người đã đi, lại không cho trả lại thì chỉ có thể đem chia cho mọi người thôi. Và sau đó đóng đồ ăn vặt mà ai kia đã chen lấn mới mua được đã được chia hết cho mọi người trong lớp. Mọi chuyện cứ mây trôi nước chảy mà chậm rãi trôi qua, Nhưng có một chuyện trong thời gian này bất kì ai trong lớp 11C1 đều nhận ra, Quốc Khánh – bạn mới của lớp rất chăm chỉ học Văn, hôm nào cũng sang bàn cán sự môn Văn của bọn họ mượn tập và mỗi lần như thế gương mặt của Hy cũng không tốt gì mấy.

Và đối với học sinh cả trường thì việc Quốc Khánh luôn xuất hiện cùng một nữ sinh nào đó của lớp 11C1 đã không còn quá xa lạ. Bước sang đầu tháng ba người vắng mặt trong lớp suốt gần một tháng qua Duy Khang cuối cùng cũng trở về lớp.

Việc đầu tiên khi về lớp là cuộc hẹn của Duy Khang, Quốc Khánh và Hy. Tháng ba thời tiết cũng đã chuyển dần sang nóng, xé chiều trên sân bóng vẫn còn ba bóng đang điên cuồng giành bóng. - Tụi mày muốn nói gì với tao ? Anh khó chịu nhìn người đã điên cuồng trước mặt.

Vừa học xong chưa kịp trêu chọc cô gái nhỏ đã bị hai người trước mặt kéo đến sân bóng điên điên cuồng cuồng đấu bóng với nhau. - Mày có ý tiếp cận Khánh Vân ? - Tao đang theo đuổi cô ấy. Hy tức giận ném bóng về phía anh. - Mày con mẹ nó tao nói mày dừng lại đi, cô ấy không cùng một thế giới với mày. Anh cũng chẳng vừa, cầm bóng nhắm ngay mặt của cậu mà ném. - Sao mày biết không cùng ? Mẹ mày, lần trước tao nhện mày vì tao còn nghĩ mày là bạn của cô ấy, nhưng lần này thì tao không rảnh đến thế đâu. - Chuyện năm đó mày vẫn chưa quên phải không ? Duy Khang kéo Hy lại bình tĩnh như anh. - Tao không quên, cứ cho đó là sai lầm của tao nhưng đó là chuyện quá khứ không đại diện cho hiện tại và tương lai sau này...- Nhưng quãng thời gian đó con bé từng bị trầm cảm. Năm đó, ba mẹ cô ly hôn sau đó không lâu ba lại cưới thêm một người phụ nữ về, người phụ nữ đó lại có một đứa con gái riêng bằng tuổi bọn họ.

Ngày nào đứa con riêng cũng tìm đủ loại lý do để gây nhau với cô, đến trường lại luôn bị anh bắt nạt, một khoảng thời gian sau đó cô đã bị trầm cảm.

Mãi đến sau này khi mẹ Duy Khang phát hiện ra mọi chuyện thì cũng là lúc nhìn đứa cháu gái mình hết mực yêu thương nằm trong phòng cấp cứu.

Sau chuyện lần đó cô đã không còn ở cùng với ba nữa mà chuyển về nhà nội cho đến tận bây giờ. Hai từ trầm cảm đó như lần nữa thức tỉnh anh. Lúc đó, anh chỉ muốn để cho cô nhớ mình nhưng thật sự mọi chuyện lại tệ đến như vậy...- Sắp tới 26/3 rồi mọi người cũng suy nghĩ tên của trại đi, tới thứ bảy mình cùng nhau thống nhất. 26/3 năm nay trường tổ chức cắm trại hân

18 • Ngọc Dung

hai ngày, tuy nói là hai ngày nhưng thực tế là chiều ngày 25 thì dựng trại sáng ngày 26 thì thuyết trình rồi tham gia mấy trò chơi dân gian, thi văn nghệ và tổng kết cuộc thi Hoa khôi học đường.

Từ đầu tuần trước đã có thông báo nhưng lớp cô lại phải thi cuối tháng nên mọi chuyện vẫn để đến tận bây giờ mới có thời gian bàn bạc cụ thể.

Lớp trưởng vừa thông báo xong thì lớp cứ như bây ong vỡ tổ bàn tán bla bla... - Mày, năm nay bà vẫn viết bài thuyết trình cho trại nha. Lớp trưởng bước đến cạnh bàn cô, đưa cho cô một sấp giấy là giấy thông báo của việc tham gia Hội trại. - Ok. Hồi lớp 10 cũng là cô viết bài, lần đó lớp cô nhận được rất nhiều lời khen về sau viết mấy bài như này đều được giao hết cho cô. Cuối tuần, lớp cô lại cãi nhau ỏm tỏi về vấn đề tên trại năm nay.

Năm rồi đã lấy tên là Lửa Việt rồi năm nay có mấy bạn lại muốn lấy tên này lần nữa nhưng cũng có mấy bạn nói là tên này cũ rồi không có tính sáng tạo.

Có rất nhiều cái tên mới được đề xuất nhưng vẫn chưa chốt được cái tên nào ra hồn cả. - Cho em. Mặc kệ ồn ào xung quanh anh cầm theo chai sữa chưa đặt lên bàn cho cô.

Mấy bạn xung quanh cũng chỉ đánh ánh mắt qua rồi thôi, từ khi bạn hot boy nào đó chuyển sang lớp này thì mấy chuyện họ thấy đến chán rồi.

Nếu không phải thái độ của lớp phó môn Văn của họ luôn lạnh nhạt và thái độ khó chịu của Hải Ân thì họ còn tưởng rằng hai người họ đang yêu đương với nhau nữa là. - Hay lấy tên là Thanh Xuân đi ? Giọng cô nhẹ nhàng cất lên, thu hút rất nhiều ánh nhìn của mọi người trong lớp. - Hết năm nay là tụi mình tách lớp rồi, sau này cũng không biết ai với ai là chung lớp với nhau.

Lần cắm trại này cũng xem như lần cuối bọn mình mang trên mình chiếc bảng tên C1, thay vì lấy mấy cái tên đại loại chung chung như Đất nước, Nhớ ơn gì đó thì mình cứ lấy tên Thanh Xuân đi, như ghi nhớ lại đoạn thanh xuân hai năm ngắn này của tụi mình. Cô lấy hết can đảm nói ra suy nghĩ của mình.

Bước sang tháng ba rồi, cuối tháng năm sẽ hoàn tất chương trình học nghĩa là mọi người còn chưa đầy ba tháng bên nhau.

Hội trại lần này cũng như lần cuối họ ở cạnh nhau, thay vì tranh giành thứ hạng thì sao không thử một lần tạo nên một bức tranh thanh xuân của riêng họ ? - Tên này cũng hay... - Cũng được nha. - Nhanh vậy sao ? Đầu tháng năm là có phiếu phân ban rồi à ? Một đám nhón nháo trong lớp cũng dần dần yên tĩnh trở lại. - Lấy tên này đi. Quốc Khánh im lặng ngồi trong lớp đột nhiên lên tiếng, ánh mắt không hề giấu diếm nhìn về phía cô gái nhỏ đang chật vật bên kia.

Anh đã lên tiếng bọn C8 ‘cũ’ cũng nháo theo, mấy bạn còn lại của C1 đa phần đều đã đồng ý. - Được, vậy cứ chốt tên này nha.

Mấy cú tập trung viết bài thuyết trình cho tốt, mấy chuyện còn lại cứ để bọn này lo. Cô nhẹ nhàng gật đầu. Lớp trưởng lại đầu đầu phân chia công việc cho mọi người trong lớp, ban đầu vẫn còn nháo nhào bạn này muốn làm cái này muốn làm cái kia nhưng cứ mỗi lần như vậy chỉ cần Quốc Khánh lên tiếng thì đầu lại vào đó.

Mặc dù anh không phải lớp trưởng hay gì nhưng dù sao anh đã vốn có tiếng ra tay độc ác, năm trước một đám lớp 12 trên phải gái lớp anh đã bị anh đánh đến nhập viện.

Lần đó anh thậm chí còn bị đình chỉ học một tuần nhưng cũng không ảnh hưởng quá nhiều đến anh. Từ đó cũng không còn ai dám đụng đến gái lớp anh cũng không một ai dám dưới mí mắt anh làm loạn.

20 • Ngọc Dung

Bọn con gái đối với anh thì chính là bị cái nhan sắc này đập chết, còn bọn con trai chính là vì sự tàn nhẫn không xem ai ra gì của anh. Chủ nhật, hiếm khi có được ngày nghỉ nhưng cô vẫn như ngày thường đi học 6 giờ hơn đã rời khỏi giường cùng ông bà nội ăn sáng.

Duy Khang lại đang trò chuyện cùng Chu Công trên phòng, ông nội nhìn cô cháu gái nhỏ bên cạnh mà không quên mắng chửi đứa cháu ngoại đang ngủ trên phòng kia.

Vẫn luôn miệng khen rằng có cháu gái vẫn tốt hơn.

Đột nhiên chuông cửa vang lên, ông nội vẫn đang đọc báo, bà nội vẫn đang ăn sáng nên cô đã chủ động ra mở cửa.

Đến sớm thế này chắc là Hải Ân hoặc Hy. - Em định mặc như này ra quyến rũ tôi hay sao ? Nhưng tiếc thay hai người mà cô nghĩ đến đó đều không phải. - Cậu tìm anh tôi à ? Cô không thèm đôi co với anh, cũng không để ý đến anh. - Tìm cậu. Tìm cô làm gì ? Rõ là mối quan hệ hai người không thân đến mức đến nhà tìm nhau rồi, bình thường mấy món đồ ăn vặt anh hay cho đều chui hết vào bụng của Hải Ân và Khả Hân thậm chí một món cô cũng chưa được ăn đâu. - Hôm nay phải đi làm hoa hướng dương. Tiếng bà nội từ trong nhà vọng ra. - Ai đến vậy Mây ? Cô ngoan ngoan đáp lại. - Dạ, là bạn của anh Khang. Đoạn lại quay sang cậu con trai một thân đen trước mặt. - Cậu có vào nhà không ? - Không vào chẳng lẽ em định để tôi chờ ngoài này à ? Anh nhìn cô gái nhỏ trước mặt mà bật cười, có cần đáng yêu đến này hay không ? Không thèm để ý đến anh, cô tránh sang một bên để đường cho anh dắt xe đạp vào rồi quay lại khóa cổng, cô đem theo anh băng qua vườn lan của ông nội đến chiếc xích đu bên cạnh hồ cá. - Cậu ngồi đây, tôi lên kêu anh tôi dậy rồi cùng nhau ra ngoài. Suýt nữa thì cô đã quên chuyện hôm nay mọi người hẹn nhau làm hoa hướng dương mất.

Chuyện Hội trại 26/3 bàn đi bàn lại cả một ngày đã thống nhất tên trại là Thanh Xuân, lấy hoa hướng dương làm loại hoa chủ đạo, màu sắc thì là những gam màu sáng thể hiện tuổi trẻ sôi động.

Cô, Hải Ân, Khả Hân, Duy Khang, Hy và cả anh là một nhóm phụ trách làm hoa hướng dương.

Cả tuần học bận rộn nên việc làm hoa đây qua đây lại cuối cùng lại rơi đúng vào hôm nay. Lúc cô và Duy Khang đến bên vườn lan của ông thì đặt vào mắt cả hai người là hình ảnh anh ở bên cạnh bà nội phụ bà tưới lan.

Khi nhìn thấy hình ảnh này tim cô bỗng dừng lại lệch đi một nhịp, sao cô chưa lần nào để ý người trước mặt đẹp trai đến thế nhờ ? Như đã phát giác được ánh mắt của cô, anh bất ngờ quay lại vẫy tay kêu cô lại bên cạnh. - Lại đây ! Cô bước từng bước nhỏ sang đứng cạnh anh.

Ồ hình như có gì đó sai sai nhờ ? Đây vốn là nhà cô nhưng sao cứ như cô là khách anh là chủ nhà vậy ? Duy Khang thấy một màn vừa rồi, không khỏi xót thương nhắn tin cho thằng bạn chí cốt của mình. Duy Khang : Tao thấy trận chiến này mày chưa đánh thì đã thua rồi. Hy : ? ? ? Duy Khang cùng Hy và cô là lớn lên bên nhau, Hy với chính là thanh mai trúc mã trong truyền thuyết ai cũng cho rằng họ nhất định sẽ là một đôi bên nhau nhưng cũng chỉ có Duy Khang và Hy biết rõ chuyện này là chuyện không thể.

Hy thích cô là điều không thể nào không thừa nhận, nhưng mà tình cảm này chỉ là tính cảm đến từ một phía nó cũng như khi nhỏ mình chơi kéo dây thun vậy càng kéo càng tự làm đau chính mình mà thôi.

Một bên là đứa em gái mình hết mực cưng chiều, một bên là thằng bạn mặc chung cái quần mà lớn lên thật khiến Duy Khang khó xử. Hơn 9 giờ thì mọi người cũng đã đến trường, nguyên liệu thì từ hôm trước mấy người con trai bọn anh đã đi mua, hôm nay chỉ cần bắt đầu vào làm là được.

Con gái bọn cô thì còn đỡ, còn bọn con trai thì khỏi phải nói cái gì cũng không biết.

Cuối cùng để hoàn thành công việc nhanh nhất thì đã phải chấp nhận chia sáu người bọn họ ra từng nhóm nhỏ. Hải Ân và Duy Khang là điều hiển nhiên rồi, không ai muốn chia rẽ cái đôi uyên ương này đâu.

22 • Ngọc Dung

Bây giờ lại bắt đầu đau đầu, anh và Hy đều muốn chung nhóm với cô.

Để không phải khó xử cuối cùng vẫn để hai người con gái lựa chọn người mình muốn chung nhóm. Và Khả Hân đã chọn Hy, Tất nhiên anh và cô lại chung nhóm. Khả Hân nhìn người con trai gương mặt đầy hắc tuyến trước mặt mà không khỏi nhói lòng.

Đúng vậy, Khả Hân thích Hy, nhưng chính nhỏ cũng biết rất rõ người con trai trước mắt này không hề có chút tâm tư nào dành cho mình.

Trái tim cậu từ rất lâu đã đem hết đặt lên hết cô gái mang danh thanh mai trúc mã kia rồi.

Chỉ cần cô không vui, chỉ cần cô bỏ bữa sáng là cậu đã rối cả lên, chỉ cần cô đau lòng một chút là cậu lại cứ như điên lên hận chính mình không phải là người chịu đựng những chuyện đó.

Còn đối với những người con gái khác cho dù đứng trước mặt cậu khóc đến cạn cả nước mắt một ánh nhìn cậu cũng chẳng thương hại mà dành cho họ. - Mà không nhìn ra Mà ở bên cạnh Khánh rất vui vẻ hay sao ? Lời nói này là lời nói thật lòng, từ khi anh chuyển đến số lần mà cô cười đã nhiều hơn, thậm chí cái bệnh lười nói kia của cô đã ít đi rất nhiều.

Nếu là trước đây có khi cả tuần cô số câu nói chỉ đếm trên đầu ngón tay thì bây giờ một ngày thôi đã nói nhiều hơn trước rất nhiều rồi. - Vui vẻ thì đã sao ? - Mà đừng khiến cho mối quan hệ của mà và Mà rơi vào ngõ cụt. Nói xong nhỏ cũng không định để cho cậu phản ứng, đã đem theo mấy cánh hoa đã làm xong đi tìm cô.

Có những chuyện vẫn nên để cho người trong cuộc tự mình hiểu thì hơn. Bên này anh lại vô cùng vui vẻ cùng cô ghép mấy cánh hoa vào cái nhụy hoa màu xanh to bằng bàn tay. - Sao em lại chọn hoa hướng dương làm chủ đạo ? Hôm đó chính cô là người đã đề xuất làm hoa hướng dương làm chủ đạo cho trại lần này. - Tuổi trẻ cũng như hoa hướng dương vậy, luôn khao khát hướng về ánh mặt trời luôn muốn bản thân trở nên tốt hơn.

Nếu như hướng dương là vì mặt trời mà cố gắng thì tuổi trẻ chẳng phải cũng vì chính mình mà cố gắng hay sao ? - Nhưng tôi chính là vì em mới cố gắng. Đôi tay đang dán cánh hoa của cô bỗng dưng khựng lại. - Em rõ ràng vẫn nhớ tôi đúng không ? Cô không trả lời anh mà lại nhìn chằm chằm vào cánh hoa mà cô vừa dán lệch, như đang nói với cô rằng : đừng trốn tránh nữa vậy. Sao mà có thể quên được cơ chứ ? Anh của bây giờ so với năm đó thật sự không có bao nhiêu thay đổi, anh suốt ngày cứ gây chuyện trong trường mấy cái cảnh cáo phê bình của anh dán khắp trường không muốn nhìn thấy cũng là chuyện khó. - Tôi xin lỗi lúc đó không nghĩ... - Tôi không có trách cậu chuyện năm đó. Cô chưa từng trách anh chuyện năm đó, năm đó chỉ là cô không chịu nổi áp lực mà ba đặt ra cho bản thân nên luôn từ dần dặt chính mình mới dẫn đến phát bệnh, một chút cũng không liên quan đến anh. - Vậy tại sao em làm như không quen biết tôi ? - Xung quanh cậu có quá nhiều người... Thì ra là cô gái nhỏ sợ. - Được, vậy bắt đầu từ hôm nay chúng ta làm bạn lại được hay không ? Cô gật đầu. Anh vui vẻ ra mặt, không che giấu ý cười đưa tay xoa loạn trên đầu cô. Một màn này đều không tránh khỏi ánh nhìn của Hy và Duy Khang.

Duy Khang nhìn thẳng bạn bên cạnh mà lắc đầu, nhỏ giọng an ủi. - Mày cũng thấy rồi đó, nếu làm bạn được thì cứ làm bạn đi đừng khiến mối quan hệ này xấu đi để rồi sau này ngay cả bạn bè cũng không thể.

Mây lớn lên bên cạnh tao trong lòng nó đang nghĩ gì tao đều đại khái đoán được.

Nếu nó thích mây thì trước đây hai đứa tụi mây đã ở bên nhau rồi không cần chờ đến tận bây giờ đâu... Hy vẫn im lặng không nói gì, ánh mắt ngập tràn sự đau xót. Ngày chủ nhật cứ thế nhẹ nhàng trôi qua.

Chương 5

Việc Hội trại của lớp cũng đã thu xếp xong, giờ chỉ còn chờ đến ngày bắt đầu nữa thôi.

26/3 năm nay vậy mà vừa vắn rơi vào hai ngày cuối tuần làm đám lớp cô sướng như điên.

Hội trại diễn ra vào cuối tuần nghĩa là sao ? Nghĩa là cuối tuần không cần học nữa, chủ nhật cũng không cần phải đau đầu vì đồng bài tập, dù sao đến thứ hai khi giáo viên hỏi thì cứ nói do Hội trại kết thúc trễ là được. Sáng thứ bảy, 7 giờ anh đã đem theo con chiến mã ở ngay trước cổng nhà cô. - Sao cậu đến sớm vậy ? Tối qua, khi nhắn tin anh còn nói là sáng sẽ đi cùng cô nhưng thật sự không ngờ người trước mặt lại có thể đến sớm như vậy. - Đưa em đi ăn sáng, chẳng phải hôm qua em nói muốn ăn cháo trứng muối hay sao ? - Vậy cậu đợi tôi, tôi vào nhà lấy balo đã. Không đợi anh trả lời cô đã bước nhanh vào nhà, chưa đầy hai phút cô đã trở ra cùng chiếc balo trên vai. - Đi thôi, chúng ta đi ăn cháo trứng muối nào. Một màn này không khéo lại bị Duy Khang và mẹ nhìn thấy. - Cậu con trai đó là ai vậy ? Chung lớp với con à ? Bà Hương hỏi con trai bên cạnh. - Dạ, mới chuyển qua từ hồi đầu học kì.

Là đang theo đuổi Mây. Là con trai bà làm sao mà Duy Khang không hiểu mẹ đang nghĩ gì chứ ? Trọng tâm muốn biết vẫn không phải là câu sau thôi hay sao ? - Cũng đẹp trai đó. Bà Hương mẹ Duy Khang cũng là cô ruột của Khánh Vân là người phụ nữ độc lập, năm đó cuộc sống hôn nhân của bà cùng ba Duy Khang đi đến đường cùng phải ly hôn nhưng bà chưa lần nào vì chuyện này mà sụp đổ.

Ly hôn xong một tay bà nuôi nấng đưa con trai nhỏ, mở trang trại hoa riêng lo cho cuộc sống của bản thân và gia đình ngày càng trở nên tốt hơn.

Khi em trai mình cùng người phụ nữ kia kết hôn bà cũng không ngần ngại đón ngày cô cháu gái này về nhà, nhưng năm đó cho dù bà tính toán như thế nào cũng không kịp, vẫn khiến cho đứa cháu gái này của bà nhập viện điều trị tâm lý vì trầm cảm. Đầu giờ chiều mới đến giờ dựng trại nhưng lớp cô đã hẹn 11 giờ sẽ có mặt để kiểm kê lại các vật dụng cần thiết nếu có xảy ra trường hợp nào thì cũng có thể nhanh chóng giải quyết.

Khi anh và cô đến thì gần như mọi người đã có mặt đầy đủ đang kiểm tra lại mớ đồ dùng bên đó.

Thấy cô Hải Ân nhẹ giọng hỏi. - Chẳng phải Khang nói mày ra ngoài từ sáng hay sao mà đến bây giờ mới đến ? - Tụi tao đến trung tâm thương mại. Nói đoạn cô còn đưa mắt nhìn con thỏ nhỏ trong tay. Đây là anh đã dốc lòng gấp được cho cô đó nha ! Hải Ân cũng đã sớm nhìn thấy con thú bông này, lại nhìn thấy ánh mắt đó của cô, hơn chín mươi chín phần trăm nó vật định tình của ai kia rồi. - Mày bà sang đây giúp bọn tôi với. Tiếng Trúc Mai từ bên kia vọng sang. Cô cũng không lười biếng nữa, ôm theo con thỏ trong tay đi như chạy về phía Trúc Mai bên kia.

Nhóm Trúc Mai đang xem lại bảng tên trại nhưng không hiểu như thế nào bảng gỗ bây giờ lại chỉ chít đầy các loại màu sắc. - Rõ ràng chiều hôm qua nó vẫn còn bình thường mà. Lớp trưởng ai oán.

Bây giờ đã hơn 12 giờ rồi, một lúc nữa cổng sẽ đóng, bây giờ cho dù có ra ngoài mua lại một tấm bảng gỗ thì cũng không kịp đâu. Cô nhìn tấm bảng gỗ trước mặt mà không khỏi đau đầu. - Không sao đâu, mấy lọ màu lần trước mình dùng để vẽ báo tường hồi 20/11 còn không ? 20/11 năm nay lớp tao đã mua hẳn một bộ màu chuyên Acrylic để vẽ báo tường, lần đó vẫn dùng không nhiều đến bây giờ nếu không sai chắc hẳn nó vẫn đang nằm trong tủ đồ dùng của lớp. - Còn, để anh đi lấy. - Em đi cùng anh. Duy Khang cùng Hải Ân rời đi. - Các cậu cứ làm việc của mình đi, còn chuyện tấm bảng cứ để cho tớ là được. Mọi người cùng dần tản ra, ai lại tập trung vào việc này, còn hơn nữa giờ nữa là phải bắt đầu dựng trại rồi.

26 • Ngọc Dung

Lúc Duy Khang cùng Hải Ân quay lại thì bên cạnh cô đã có thêm Quốc Khánh từ bao giờ, cả hai người vẫn đang bàn xem làm thế nào để vẽ và cho màu nhanh khô nhất. - Đừng có nói với tao là mày định vẽ trực tiếp lên đây nhé ? Hải Ân nhìn cô đang thử từng lọ màu sắc, mà không khỏi tò mò. - Chính xác. Ban đầu lớp cô là định dùng dây thừng cố định thành chữ Thanh Xuân nhưng bây giờ bảng gỗ lại đầy loại màu sắc nếu cố định dây thừng lên nữa thì sẽ chìm mất sợi dây thừng mất. - Hải Ân, Duy Khang mau sang đây giúp tụi này dựng trại đi. Hải Ân cùng Duy Khang rời đi, dưới bóng mát chỉ còn lại cô và anh. - Em định làm như thế nào ? - Mình dùng nhưng màu sắc tương phản để vẽ lên được không ? Anh cũng không nói nhiều, anh nhìn cô dùng bút chì phác thảo chữ lên bảng gỗ, rồi lại nhìn những màu sắc trên bảng gỗ chỗ nào dùng màu gì anh đều phân loại ra sẵn cho cô.

Rồi lại ngồi bên cạnh nhìn cô, viết từng chữ từng chữ lên tấm bảng gỗ vô tri kia. Nhìn cô gái nhỏ trước mặt mà anh không khỏi nhớ đến lần đầu tiên nhìn thấy cô.

Ngày đầu tiên anh chuyển đến nơi này, người đầu tiên anh nhìn thấy cũng chính là cô.

Lúc đó cô mặc chiếc váy màu xanh da trời nhạt, trên lưng còn đeo balo hình gấu trong rất đáng yêu, trên tay vẫn còn đang cầm que kem vị bạc hà đi bên cạnh hai người con trai, ba người hai cao một thấp vừa đi vừa nói chuyện rất vui vẻ dường như vừa đi học về.

Cô đi giữa hai người con trai, khi nhìn thấy chiếc xe tải đi ngang qua cô còn vẫy tay chào chú chó bên cạnh anh.

Nói thế nào nhỉ ? Hình như từ lần đầu tiên đó nhìn thấy cô anh đã thích cô rồi.

Mối tương tư đó đã nhiều năm thế rồi, nếu như bây giờ anh không nói ra có phải sẽ bỏ lỡ cô cả đời hay không ? Nhưng nếu nói ra rồi sau này không thể làm bạn nữa thì sao ? - Mây Mây ? - Hử ? Cô gái nhỏ bên cạnh vẫn đang chăm chú vào từng nét chữ ngay cả một ánh nhìn cũng không cho anh. - Sau này em muốn học Tự nhiên hay Xã hội ? - Xã hội. Cô không

ngần ngại mà đưa ra quyết định của mình, từ cấp hai cô đã học Văn, mấy năm nay cũng thi không ít cuộc thi lớn nhỏ nên việc cô học Xã hội chẳng có gì bất ngờ. - Sao đột nhiên cậu hỏi thế ? Trong ấn tượng của cô người đối diện này dường như chưa bao giờ quan tâm đến việc học thế mà hôm nay lại hỏi cô chọn ban nào nha. - Sau này chúng ta cùng thi một trường Đại học được hay không ? Cô dừng hẳn việc đang làm ngược lên nhìn anh. - Cậu chắc chắn chứ ? - Mặc dù bây giờ kết quả bây giờ của tôi không tốt cho lắm nhưng sau này tôi nhất định sẽ cố gắng.

Nhất định có thể thi cùng trường với cậu ! Tháng ba, sân trường đầy nắng và gió, lời hứa hẹn của tuổi 17 năm đó là cùng thi vào một trường Đại học. Có người đã từng nói : Lời hứa hẹn của tuổi 17 thực ra chẳng hề nặng nề, qua quýt chỉ là... chúng ta không đủ sức thực hiện nó mà thôi. Ban đầu cô còn chẳng tin, mãi đến sau này khi nhìn thấy hiện thực trước mắt cô mới tin đó chính là duyên phận của hai người bọn họ. Hội trại năm đó qua đi, đúng như ước nguyện ban đầu lớp cô giành được giải nhất của trong toàn trại.

Giải nhất là sự cố gắng của tất cả, cũng là chấm hết cho hai năm bên nhau, sau tháng sáu tất cả mọi người đều đã không còn khoắc trên mình chiếc áo trắng thơm đầy mùi bột giặt đi cùng bảng tên có dòng : 11C1 nữa rồi. Bước sang tháng tư, C1 lại rơi vào những tháng ngày ai oán, chỉ hận một ngày sao không có 48 giờ.

Giáo viên cũng không ngừng la hét trên bục giảng nhắc họ kì thi cuối kì sắp đến rồi, bọn họ sắp phải lựa chọn Tự nhiên hay Xã hội rồi. Không khí trong lớp nặng nề như vậy kéo dài đến tận khi thi cuối kì xong.

Hải Ân nằm dài trên bàn than thở. - Đề Hóa cuối kì sao khó vậy ? Tao còn chưa giải được ba mươi câu đâu. - Về kêu anh họ tao cũng tức là người yêu của mày dạy cho mày là mày giải nhanh liền à. Hải Ân không thèm để ý đến cô nữa, ôm lấy balo nằm dài lên bàn nhưng trong lòng thì không ngừng than trách đề thi kì này. - Mày, Hy đợi bà dưới sân bóng rổ kia. Khả Hân trở về lớp, ban nãy cô cùng Hân đều thi chung một phòng nhưng lúc thi xong nhỏ cũng chẳng đợi cô trở về lớp mà đi đâu đó, đến tận bây giờ mới trở về. - Cảm ơn bà. Cô cũng nhanh chóng đều sắp đề thi gấp lại bỏ vào balo rồi

28 • Ngọc Dung

rời đi trong sự lúng túng của cả Hải Ân và Khả Hân.

Từ khi Khả Hân trở lại thì Hải Ân đã ngồi dậy, cũng rất nhanh nhận ra đôi mắt đỏ còn vương nước mắt của nhỏ. - Mày tỏ tình rồi à ? Khả Hân gật đầu, thời gian như kim đồng hồ xoay ngược lại lúc nhỏ hẹn gặp cậu ở sân bóng.

Làm sao mà nhỏ không biết hôm nay cậu định tỏ tình với Khánh Vân cơ chứ, thậm chí cô còn biết cậu còn muốn hai người học chung một lớp, rồi thì chung một trường Đại học.

Nhưng cô vẫn rất tham lam, vẫn muốn cho chính mình một tia hy vọng. - Tao thích mày, từ lần đầu nhìn thấy mày mang theo balo cho Mây đặt đến bên cạnh tao và nói với tao nhờ tao sau này giúp đỡ Mây là tao đã thích mày rồi... Từng hình ảnh như cuốn phim quay chậm lại trong kí ức của Khả Hân. Năm đó vừa vào lớp 10, lớp bọn họ là dựa theo điểm thi chuyển cấp mà xếp chỗ ngồi.

Mà người ngồi bên cạnh vừa vặn là một cô gái vô cùng yên tĩnh.

Khai giảng được hơn một tuần thì một buổi sáng nọ cậu bạn ít nói ngồi bàn cuối lại mang theo balo của cô bạn cùng bàn ung dung đặt bên cạnh rồi mỉm cười nhìn nhỏ. - Mong cậu giúp đỡ cho Mây nhà tớ với nhé, nó ít nói lắm. Cậu bạn đó, nói xong còn tặng cho nhỏ chai sữa chua rồi rời đi. Cũng từ đó Khả Hân thông qua cô bạn ít nói bên cạnh biết được Hy chính là thanh mai trúc mã của cô.

Về sau mỗi lần cô và Hải Ân ra ngoài chơi luôn có thêm nhỏ, và mối quan hệ của Khả Hân cùng cậu cũng trở nên rất nhiều. - Xin lỗi.

Nhưng mà tao đã có người tao thích rồi. Hy từ chối. Kết quả này đã nằm trong suy nghĩ của nhỏ. Cố nặn một nụ cười thật tươi. - Thế ... tao chúc người mày thích cũng từ chối mày nhé ! Cười là thế, nhưng khi quay lưng đi nước mắt lại tự giác lại lăn dài trên má.

Thôi, cứ xem như cho mỗi tình đơn phương này một câu trả lời đi.

Từ hôm nay Khả Hân chính là Khả Hân, mạnh mẽ tiến về phía trước. - Đã biết từ trước rồi, nên tao không có sao đâu. - Ủ, chẳng phải là sau nay chúng ta nghỉ hè rồi sao ? Tới đó chị đây cho em mấy anh đẹp trai nhé, bỏ cái tên đó sang một bên đi. Hải Ân ôm lấy cô bạn, trong lòng không khỏi xót xa.

Dù là người ngoài như Hải Ân cũng nhìn ra trong mắt Hy từ đầu đến cuối chỉ có mỗi mình Khánh Vân mà thôi.

Nói ra sớm cũng xem như giải thoát cho nhau đi.

Bên kia Hải Ân không ngừng cầu nguyện cho lời tỏ tình của Hy sẽ khiến cho cô cảm động. - Mày kêu tao ra đây chi vậy ? Cô nhìn cậu bạn trước mặt.

Cậu vẫn đứng đó, ánh mắt chưa từng rời khỏi cô. - Tao với mày biết nhau bao nhiêu năm rồi ? - Hơn mười năm rồi... Từ lúc cô nhận thức được thế giới xung quanh thì cái tên Hy này đã xuất hiện cùng bên cô. - Mười năm qua... mày xem tao là gì ? - Mày tất nhiên là bạn thân nhất của tao rồi. Không cần câu : Anh thích em. Cũng chẳng cần câu : Tao xin lỗi, tao không thích mày. Mọi quen hệ giữa Khánh Vân và Hy từ đầu đến cuối đã xác định chỉ gói gọn trong hai từ “bạn thân” này rồi. Mùa hè năm 17 tuổi đó, bắt đầu với hai lời tỏ tình dang dở... Ngày đầu tiên của kỳ nghỉ hè cô, Khả Hân và Hải Ân đã ra ngoài chơi.

Cả ba rời nhà từ sáng sớm nhưng đến tối muộn mới về đến nhà.

Vừa về đến nhà cô đã bóng dáng áo sơ mi trắng dựa bên chiếc xe đạp, trên tay lại không ngừng lướt điện thoại. - Sao cậu lại đến đây ? Rõ ràng là mấy hôm trước hai người còn hẹn nhau đến 1/6 sẽ cùng nhau đi nhà sách ở trung tâm thành phố, sao hôm nay anh lại xuất hiện lại ở nơi này. - Nhớ em nên mới đến. Không để cô kịp phản ứng, anh đã bước đến ôm lấy cô gái nhỏ trước mặt, đã ba ngày không gặp rồi. - Này cậu làm gì vậy ? Mau buông tôi ra coi, đây là trước cổng nhà tôi đó. - Yên, để tôi ôm một chút. Cô cứng người, dường như hôm nay ai cũng có tâm sự nhờ ? Lúc chiều, Khả Hân

30 • Ngọc Dung

cũng thể khóc lóc một trận lại còn cả gan dám uống bia.

Bây giờ đến người đối diện cũng không khá hơn là bao. - Cậu... có thể buông tôi ra rồi nói được hay không ? Anh cứ đứng đó ôm cô hơn năm phút rồi đó.

Mặc dù ông bà nội hay bác Hương đều có lối suy nghĩ hiện đại nhưng đứng ngay trước cổng nhà ôm nhau thế này nếu để hàng xóm nhìn thấy cũng chẳng hay ho gì cho cam. - Máy giờ thì về nhà được ? Cô liếc nhìn đồng hồ, giờ giới nghiêm ở nhà là 23 giờ. - 23 giờ. Bây giờ chỉ mới hơn 20 giờ một chút. - Chúng ta ra cầu treo đi. Anh nói xong cũng chẳng kịp để cô phản ứng, chỉ bằng một động tác nhỏ đã ôm được cô lên xe.

Từ nhà cô đến cầu treo chưa đến năm phút đi bộ đâu. Đến nơi anh dựng xe ở dưới chân cầu rồi lại kéo cô lên ngay giữa cầu ngồi đó, ngược nhìn lên bầu trời đêm trên kia, ánh mắt đầy sự phiền muộn.

Cô cũng chẳng nói gì chỉ lén gửi tin nhắn cho anh họ bảo rằng hôm nay sẽ về trễ, rồi yên lặng rồi bên cạnh anh. - Tôi sắp phải chuyển đi rồi. Nhịp tim của cô dường như đã dừng lại trong khoảnh khắc nào đó khi anh nói ra câu đó. - Ba tôi chuyển công tác vào trong Nam.

Đầu tháng sau cả nhà tôi đều sẽ chuyển vào trong đó, tôi cũng vào đó thi Đại học...Người bên cạnh đây, tháng trước có hứa hẹn với cô sẽ cùng cô thi Đại học.

Thế mà giờ đây lại nói cô với cô anh sắp chuyển vào Nam rồi. - Vào Nam cũng tốt... Tôi nghe nói trường mấy trường Đại học trong đó...- Tôi sẽ trở về, chúng ta nhất định sẽ gặp lại nhau ở giảng đường Đại học. Chỉ cần một câu này của anh là đủ rồi, ở tương lai họ nhất định sẽ gặp nhau ở nơi giảng đường Đại học. Mùa hè 17 tuổi năm đó bắt đầu bằng hai lời tỏ tình dang dở thì lại kết thúc bằng mối tình đơn phương không có câu trả lời chính xác của cô và anh.

Chương 6

Tháng 9, khai giảng lớp 12 năm nay cô được phân đến lớp 12C6 – lớp Xã hội trọng tâm của trường, đi cùng cô còn có Khả Hân.

Nhóm sáu người bọn cô, một người chuyển vào Nam, Duy Khang và Hy đến lớp Tự nhiên, Hải Ân chuyển về lớp nghệ thuật chuẩn bị sẵn sàng cho kì thi nghệ thuật vào đầu tháng 6 năm sau, cuối cùng cũng chỉ còn mỗi cô và Khả Hân. Khoảng thời gian đầu khi anh rời đi, mỗi khi rảnh anh đều sẽ gọi điện thoại cho cô nói với cô rằng ở trong đây không có cô chán biết bao.

Nhưng cái gì cũng chỉ được một thời gian, lớp 12 bắt đầu được một tháng mỗi ngày đều phải đối mặt với đồng đề thi thử cao như núi thì những cuộc gọi đó cũng dần ít đi, và rồi sau đó là cả tháng chỉ được một hai cuộc gọi. Sau Tết Nguyên Đán, tin Duy Khang và Hải Ân chia tay tràn lan khắp mấy cái confession của trường.

Cô và Khả Hân bỏ cả tiết phụ đạo Sử buổi chiều chạy đến nhà Hải Ân, khi đến chỉ thấy Hải Ân im lặng ngồi bên laptop, trên màn hình lại không ngừng nhảy ra mấy tin nhắn giải thích mà Duy Khang đã gửi đến. - Tụi mày nói xem có phải tao thất bại lắm không ? Một người là bạn thân là chị em tốt của cô, một người là người anh họ mà cô yêu thương không khác gì anh ruột của mình thì bây giờ cô phải làm sao đây ? - Không sao đâu, đời còn dài trai còn nhiều mà. Khả Hân ôm lấy cô bạn, rồi cả ba đứa ôm lấy nhau cùng cười cùng khóc kể nhau nghe về những chuyện đã xảy ra trong mấy tháng nay nhưng tuyệt nhiên nữa chữ cũng không nhắc đến tên Duy Khang. - Tao nói mày nghe C6 bọn tao trâu bò lắm, đợt trước thi thử cái An nó làm bài Ngoại ngữ có tầm 30 phút là xong rồi đó...- Lớp tao tập vũ đạo mệt lắm, lại còn bắt học thêm Toán nữa chứ, ngày nào đến tiết cũng nghe bị chửi...- Lớp tao cũng thế thôi, giáo viên của bọn tao cứ mở miệng là khen mấy mẹ bên Tự nhiên...Rất lâu rất lâu sau này khi mọi người mới biết được lý do hai người chia tay năm đó thì không khỏi xót xa cho mỗi tình thời thanh xuân này.

Mỗi người chỉ được chọn một lần, nếu đã đi sai sẽ không có cơ hội đi lại.

32 • Ngọc Dung

Cũng như mối tình tươi đẹp năm đó của Hải Ân và Duy Khang, chỉ vì một quyền tập một cái ôm của người khác mà khiến cho mối tình tưởng chừng rất đẹp lại kết thúc trong nước mắt. Tháng tư, anh họ của cô giành được giải Nhì học sinh giỏi Hóa cấp quốc gia chính thức không phải thi Đại học nữa, những tháng ngày sau này nếu không muốn cũng không cần đến trường chỉ cần tham gia kì thi tốt nghiệp là được. Nhìn những con số đếm ngược ở cuối lớp mà Khả Hân không khỏi thở dài. - Mà nói xem sau này chúng ta có thể tụ tập có còn đủ mặt như lúc 11 nữa không ? Chơi chung một nhóm, bây giờ hai người Hải Ân – Duy Khang thấy mặt nhau là đi đường vòng, thì thử nói xem sau này làm sao mà có cơ hội ngồi chung một bàn nữa ? - Sẽ có thôi... Tao tin những người yêu nhau đi một vòng rồi sẽ vẫn trở về bên nhau. Bên ngoài trời đổ mưa rồi, là cơn mưa đầu tiên của năm nay. 86 ngày đếm ngược cho kì thi Đại học. Cũng nữa năm rồi cô và anh không liên lạc với nhau, lần cuối cùng nói chuyện cùng nhau là Tết dương lịch lần nói chuyện đó cũng kết thúc chẳng vui vẻ gì.

Có lẽ, có những chuyện nên kết thúc từ sớm càng lún sâu chỉ càng khiến cho bản thân chẳng chịt những vết thương. Những năm tháng sau này mỗi khi có ai đó hỏi cô mối tình đầu của cô là người như thế nào, trong tâm trí cô lại bất giác xuất hiện một cái tên – Huỳnh Quốc Khánh; chàng trai từng cố chấp gấp bằng được thỏ bông trong trung tâm thương mại cho cô; chàng trai hôm nào cũng đứng giờ sang hỏi mượn tập Văn của cô; chàng trai mà cô thích thầm rất nhiều năm...27/6 kì thi THPT khép lại, khoảnh khắc ký xác nhận đã nộp xong bài thi Xã hội thi cũng là lúc thanh xuân tươi đẹp khép lại rồi.

Mười hai năm đi học đổi lại một kì thi 420 phút, một tấm bằng tốt nghiệp... Và cả một câu tỏ tình không trọn vẹn. Duy Khang thi Tự nhiên nên từ hôm qua đã thi xong, hôm nay mang danh nghĩa đến đoán em gái nhưng người mù cũng nhìn ra Duy Khang đến đây là muốn gặp Hải Ân. - Đã lâu không gặp. - Em làm bài tốt không ? Từng là một thời thanh xuân của nhau, nhưng đến cuối cùng khi gặp nhau cũng chỉ có thể dành cho nhau những câu khách sáo nhất. 20/7 năm đó kết quả Đại học được công bố cô, Hy và Khả Hân đều đã đỗ Học viện Báo chí và Tuyên truyền Hà Nội.

Cô và Hân cùng học chuyên ngành Truyền thông đa phương tiện, Hy lại học chuyên ngành Báo chí.

Hải Ân cũng nhận được giấy báo trúng tuyển của Nhạc viện Thành phố Hồ Chí Minh, không từ mà biệt rời Hà Nội vào phía Nam xa xôi.

Không lâu sau đó Duy Khang cũng rời Hà Nội vào Nam nhập học chuyên ngành Khoa học máy tính của Đại học Bách khoa Thành phố Hồ Chí Minh.

Tuy Duy Khang chưa từng nói lý do tại sao lại đổi nguyện vọng Đại học và phút cuối chấp nhận rời xa nơi từ nhỏ mình lớn lên và miền Nam xa xôi nhưng dù là cô hay bà Hương đều biết vì sao anh rời xa nơi này để vào Nam.